

# Naděje a touhy

Vlasta Redl

1. Přišel jsi odněkud z hor,  
ještě déšť na kabátku,  
dvě modré slunce v očích  
uprostřed vánočních svátků,  
a řek' jsi: tady budu spát,  
a řek' jsi: tady budu spát.

R: Naděje, co pláčou na papíru,

touhy lidí co ztratili svoji víru,  
život malovanéj v dotazníku,  
srdce tvarovaný do perníku,  
naděje, co pláčou na papíru,

touhy lidí, co ztratili svoji víru,  
lásku milenců až do svítání  
na věži, kde lidem po klekání  
se zastavil čas.

2. Ten čas ti otupil hrot  
všech myšlenek, které šly s tebou,  
co se dnes v koutku krčí  
a prsty je i v létě zebou,  
snad jen lokty jim narostly víc,  
když k ránu slunce vyšlo do ulic.  
\*: Pak víčka sevřená a jen se nedívat,  
vzal jsi kytaru a zkusil vyzpívat.

R:

3. Přišel jsi odněkud z hor,  
říkal jsi, že místa znáš,  
kde písničky umírají,  
když vítr jim potrhal plášť  
a v hlavě z nich nezbylo nic,  
když k ránu slunce vyšlo do ulic.

\*:

R: